

KÜÇÜK YETİŞKİN

Soğuk, karlı bir kış gecesi idi. Soğuktan parmaklarını hissetmeyen, elindeki peçeteleri satmaya çalışırken akan burnunu koluyla silen birkaç çocuğun bu acı hali ne klimalı arabasında radyo dinleyen şoförleri ne de elindeki sıcak çikolatayla hem elini hem içini ısıtan karşı kahvehanedeki müşterileri ilgilendiriyordu.

Kar, kış, yağmur, çamur demeden bir ekmek parası için çalışan Osman, aslında ekmek derdinde değil, akşama yiyeceği dayağı düşünüyordu. Ne tinercilerden ne de sokak köpeklerinden korkusu vardı, akşamki dayaktan çok. Fakat o küçük yürekteki bu korku onu çileden çıkartıyordu. Aslında onu görenler yetişkin sanardı. Belki de bu küçük yaşta ekmek endişesi, açlık, sefalet, soğuk onu erken büyütmişti.

Osman her gün bir tokattan sakındığı için canla başla elindeki peçeteleri satmaktaydı. Belki on lira çok şanslıysa yirmi lira kazanırdı günde. Akşam evde bir yandan para kazanmak bir yandan da babasının bu parayla sıcak bir ekmek alacağı düşüncesi hiç aklından çıkmıyordu. Oysa bu beklenti babasının bakkaldaki en kuru ekmeği on kuruş daha ucuza almasıyla karşılık buluyordu. Peki, kalan para... Babasının rezillikleri, düşüncesizliği, şiddeti ardı ardına geliyordu. Babası elindeki paralarla içki ve sigara alır hatta annesini döver, çocukları kapının önünde bırakırdı. Oysa zaten yaşamaya çalıştıkları bu metruk binanın camı bile yoktu. Terk edilmiş eski bir gecekonduydu. Dışarı ne kadar soğuksa içerisi de bir o kadar dondurucuydu. Hiçbir şey değişmiyordu ama bir köşeye sıkışıp rüzgârsız uyuma imkânı vardı en azından. Bu imkânlarından da ediyordu babası.

Lapa lapa kar yağıyordu. Birçok çocuğun okul tatil diye sevinmelerine ortak olamayan Osman, okulun tatil olmasına sevinmek değil, okula bile gidemiyordu. Artık bu hayattan bıkmıştı. Yine de hayata daha sıkı tutunmaya çalışıyordu. En azından “bütün peçeteleri satıp dayak yememek” gibi bir amacı vardı. Tabii her çocuk gibi o da ileride bir meslek edinmek isterdi. Bu yüzden dernek açmak, onun yaşadığı bu durumu hiçbir çocuğa yaşatmamak en büyük emeliydi. Tatillerde karşılaştığı arkadaşlarına okulda öğrendikleri her şeyi sorardı. Bu rezil hayata rağmen içindeki öğrenme isteği hiçbir zaman tükenmedi. Yeni şeyler öğrenerek kardeşlerine de öğretiyordu. Onlar da en azından hayatta olumlu şeyler olduğunu anlaşılar diye her öğrendiğini onlara anlatırdı. İşte bunun gibi bir günde arkadaşı Selim’den bugün ne öğrendiğini sordu:

-“Selim! Nasılsın? Bugün okul nasıldı? Ne anlattı öğretmenler?” Soruların biteceği yoktu. Selim de bunu anlayınca:

-“Sakin ol Osman! Merak etme hepsini anlatacağım. İlk iki ders Hayat Bilgisiydi. Öğretmen çok garip şeyler öğretti. Çocuk hakları diye bir şey varmış. Düşünsene Osman! Her çocuk okula gitme hakkına sahipmiş. Hepimizin yemek yeme, barınma hakları varmış!” İşte o

an karar vermişti dernek kurmaya. Bu hakların bilincine varmış, aydınlanmıştı adeta. Ancak bunu kardeşlerine söylemek o kadar da güvenli olmazdı. Babası duyarsa yine dayak yiyebilirlerdi. O da kendini tehlikeye atacak bir karar verip o akşam babasına bunları kendi anlattı. Sitem ederek:

-“Baba! Sen nasıl olurdu bizlere dayak atarsın. Bilmez misin ki çocuk hakları var. Sen bir suç işliyorsun şu anda. Yok yok! Bir değil, bir sürü... Okula gitmeyen, doğru düzgün beslenemeyen, barınamayan, dayak yiyen dört kardeşim, ben ve annemin haklarını yok sayamazsın!

-“Osman! Sen kimsin ki bana karşı çıkarsın! Yok, hakmış, yok okulmuş! Adamın asabını bozma!” Ve bir tokat daha... Artık canına tak etmişti. Hışımla çıktı o küçük tuğla yığınının. Yürümeye başladı. Sonra fark etti, o yırtık, eski püskü pantolonunun delik cebine sıkıştırdığı bir paket peçeteyi. Yapacak bir şeyi yoktu. Orada sanki korkmuyormuş gibi davransa da korkudan tir tir titriyordu.

Peçeteleri tuttuğunu bile hissetmiyordu ama yine de sokaktakilerden bunları almalarını istiyordu. Bunu yapmak zorundaydı, en azından annesi ve kardeşleri için. Bağırılmaktan kısılan sesiyle:

-“Abla bir tane de siz alın! Ağabey! Lütfen ağabey!” diye haykırışlarına devam etti. Çoğu zaman duyduğu bu cümle onu her zaman hayal kırıklığına uğrattırdı:

-“Bozuk yok!” Bu hayal kırıklığıyla gözü daldı. Bu cümleyi bir kez daha aklından geçirdi. Hiç kimse fark etmiyordu muydu durumunu? Sanki hiç kimse kitaplarda okumamıştı sefil çocukları. Ama iş gerçek hayata gelince kimse yüzüne bile bakmıyordu. Yolun ortasında yalnız kalmıştı. Nedense bir an için hiçbir ses duymadı ve aniden gözünü alan araba farının son sürat yaklaştığını hissetti ve soğuktan donmak üzere olan vücudu belki de son bir kez ısınma duygusunu hissetti. İşte bu duygu bir sevinç kaynağı olmuştu ona, bu kısacık anda yaşadığı, nasıl olduğunu kavrayamadığı duygu.

Yarı baygın bir şekilde gözlerini açtı. Her tarafı alevler içinde yanıyordu sanki. Ama her ne olursa olsun yediği dayakta hissettiği acı şu anda hissettiğinden çok daha büyüktü. Onun büyüklüğü ruhundaydı çünkü.

Sokaktaki çoğu kişinin eli ağzındaydı. Osman’ın içindeki kin bir anda bu halka döndü. Bu düşünceler bu sefer de sokaktaki kişilerin tarafına geçti: Ancak şimdi akıllarına geliyordu polisi, ambulansı aramak. Neden arasınlar ki zaten başka zaman. Değersiz, küçük bir velet! Kim önemserdi ki! Başına bir şey gelecek ki seni önemsesinler!

Bu sırada onu ilk defa gören hemşirenin ince sesi onu biraz rahatlattı:

-“ Ah yazık! Hiç mi kimse yok burada? Baksanıza. Belli ki sefalet içinde yaşıyor. Tabi kim arar ki zaten polisi. Umurlarında bile olmaz. Halka bildirmek lazım bu çocuklar için kurulan kurumları. Vah garibim!” Sonrası zaten yüzüne yerleşen anestezi maskesiydi. Ve yine

alıştığı bir his vücutunu sardı: soğuk. Ve kapattı o küçük, yuvarlak ve kanlı yüzündeki ciddi gözlerini.

Sonrasında hastanede, bir başında gözü yaşlı annesi diğer tarafında babası, gözlerini açtı. Kin ve nefret dolu bir bakış attı sanki pişmanmış gibi bakan babasına. Kardeşlerinin, annesinin çektiği acıları hatırladı. Yediği tokatları, gözünün önünde annesine, kardeşlerine yapılan şiddeti, kapı dışarı edilişleri onu bu karara sürüklüyordu: Hastane polisini çağırđı. Bütün olayları anlattı. Bunun sonucunda babası tutuklandı. Hapishane koğuşunda her yeni gelene bir soru sorarlardı:

-“Neden geldin?”

-“Ben, şey... Çocuk hakları mıymış neymiş! Onu istismardan buradayım.” Hapishanede her suçun ayrı bir hükmü vardı suçlular için. Özellikle istismar lafı bütün suçluları sinirlendirir, hele çocuk istismarı ise felaketti. Gardiyanlar, babasını suçluların elinden zor aldı. Canıyla cebelleşmek ne demekmiş öğrenen baba hayatının yarısından fazlasını korkuyla geçirdi. Osman ise annesi ve kardeşleriyle bir toplumsal kurumun onlara sağladığı küçük bir dairede yaşamlarına devam ettiler. Ancak babası belki bedeninde geçici fakat ruhunda derin yaralar açmıştı Osman’ın, asla kapanmayacak yaralar...

Ziya Efe Dokuz

7C

Özel Marmara Ortaokulu